

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА КОМИСИЯТА ПО
ТРУДА, СОЦИАЛНАТА И
ДЕМОГРАФСКАТА ПОЛИТИКА КЪМ
44-ТОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
Д-Р ХАСАН АДЕМОВ

НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Вх. № КТС17-853-08-11
дата 19.06.2018 г.

СТАНОВИЩЕ
НА
КОНФЕДЕРАЦИЯТА НА НЕЗАВИСИМИТЕ
СИНДИКАТИ В БЪЛГАРИЯ

Относно: Законопроект за изменение и допълнение на Кодекса на труда № 854-01-48, внесен от Светлана Ангелова и група народни представители на 13.06.2018 г.

УВАЖАЕМИ Г-Н АДЕМОВ,

Внимателно се запознахме със законопроектът за изменение и допълнение на Кодекса на труда (ЗИДКТ) № 854-01-48, внесен от Светлана Ангелова и група народни представители на 13.06.2018г.

Подкрепяме законопроекта изцяло!

Той отразява важен, принципен, въпрос относно конституционното право на сдружаване на работниците и служителите, респ. на работодателите. Това право е уредено в редица международни актове, по които Република България е страна.

От съществено значение, с оглед предложението, е ратифицираната от България Конвенция №87 на МОТ(ДВ,бр.19 от 1959г.). Тя съдържа разпоредби, особени правила за тези специфични сдружения, които ги отличават от останалите сдружения на гражданите, най-общо уредени в чл. 12 от Конституцията на Република България (КРБ). Нещо повече, наличието на тези правила в Конвенция №87МОТ, дава основание за създаването на самостоятелен и отличаващ се от режима на регулация на останалите сдружения на гражданите правен режим на учредяване, съществуване и прекратяване, вкл. вписване в специален, отделен Регистър, и придобиване качество на юридическо лице. Именно те налагат необходимостта от специален регистър.

В Конституцията правото на сдружаване на работниците и служителите в синдикални организации и правото на работодателите на сдружение в защита на техните стопански интереси е обявено и уредено самостоятелно, отделно, на едно място - в чл. 49, ал. 1 и 2 КРБ. В някакъв смисъл причината за това е и споменатата по-горе Конвенция №87 на МОТ.

Член 49 КРБ е в група конституционни норми (чл. 48, чл. 50, чл. 51 КРБ), които образуват комплекс от текстове, обвързани един с друг с оглед на ролята и значението на тези права, ролята и значението на синдикалните и работодателски организации за тяхната реализация.

Този факт показва, че Конституцията **разграничава** правото на сдружаване на гражданите по чл. 12 Конституцията, от правото на сдружаване на работниците и служителите по чл. 49 КРБ. Това добре личи и от текста на чл.12, ал.2 КРБ в която синдикалните организации са добавени, вметнати в текста, за да бъдат изключени, както те, така и всички останали възможни сдружения на гражданите от субектите, осъществяващи политическа дейност. Аргумент в тази посока е и обстоятелството, че **работодателските организации не са типични сдружения на граждани, а предимно, (но не само), на юридически лица.**

Аргумент за подкрепа на предлаганите допълнения е и **особената роля, място и значение на синдикалните, респ. работодателските организации, в обществото.** Те са свързани с участието им в социалния диалог и тристранно сътрудничество на различните нива на тяхното осъществяване, уредени в Кодекса на труда. Считаме, че новата правна уредба ще гарантира конституционно установените права на сдружаване на работниците и служителите и на работодателите и ще допринесе за по-ефикасен и ползотворен социален диалог.

Наред с изложените по-горе фундаментални принципи и виждания по тези въпроси, следва да отчетем и факта, че в тяхната идейна същност предлаганите промени бяха инициирани и обосновани от синдикалните и работодателски организации. Тоест те имат пълната тяхна подкрепа. В тази връзка изразяваме удовлетворение от факта, че в своята конкретика предложенията са детайлизирани и обосновани като необходими от народните представители.

С УВАЖЕНИЕ,

ЧХ/ТТ

**ПЛАМЕН ДИМИТРОВ
ПРЕЗИДЕНТ НА КНСБ**

